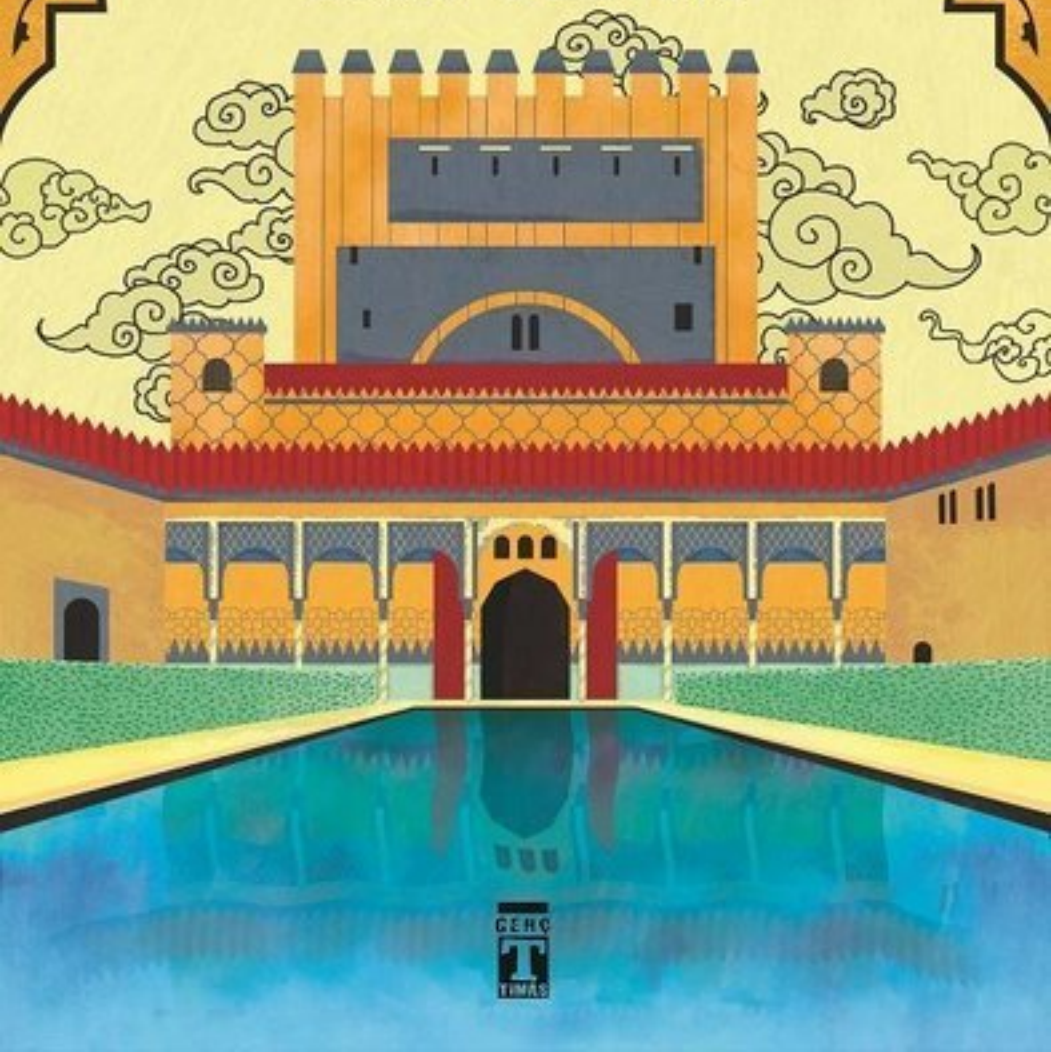

ENDÜLÜS'TE BİR HAFTA

RANA DEMİRİZ

GENÇ
T
YIMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 28

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü | Tülay Öncü
Editör | Merve Okçu
Kapak Tasarım | Barış Şehri
İç Tasarım | Nur Kayaalp

3. Baskı | Kasım 2019
Raf | 10+ Roman / Öykü

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-2994-5

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 12364

E-posta | bilgi@gentimas.com

 gentimas.com genc_timas
  gentimas

Baskı ve Cilt | Pasifik Ofset

Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi A Blok Kat:2

Tel | (0212) 412 17 77 / Sertifika No | 44451

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

BÖLÜM 1

17 Mayıs 2018 Perşembe

Yağmur şiddetlenmişti.

Tek kolumla korumaya çalıştığım yüzlerce yıllık kitapları biraz daha gövdeme bastırdım. Boşta kalan elimle şemsiyeyi sabit tutmaya çalışsam da fırtına yağmuru hızlandırıyor, yürümeyi güçleştiriyordu. Yazın gelmesine günler kala şehrimizi ziyaret eden simsiyah bulutlara öfkeyle baktım. Önemli olan tek şey kütüphaneden beri koşar adımlarla çıkmaya çalıştığım yol boyunca düşmemek, yokuş aşağı sel gibi akan ve sokakların kirliliğiyle kahverengiye dönüşen yağmur suyunda kayıp yüz üstü yere kapanmamak ya da üstünden geçen binlerce insanın kahrından yorulmuş ve tuhaf şekillerde kendini diğerlerinden ayırmış arnavut taşlarına takılmamaktı. Sonuçları benim açımdan berbat olacak bu üç korkunç olasılıktan kendimi uzaklaştırmaya çalışarak, profesörün bana verdiği listeyi zihnimde tekrar etmeye çalıştım. Bütün o çeviriler, upuzun isimler... Bir yanlışlık bile bu yağmurda yeniden aynı yolu gitmeme sebep olabilirdi.

Her zamanki gibi yokuşu tırmanırken nefes nefese kalmıştım. Boğaziçi Üniversitesi'nde Tarih okumak kendimi bildim bileli hayalimdi. Tarih beni hep heyecanlandırmıştı. Geçmişin heyecanını geleceğe taşıyacak makaleler yazan bir akademisyen olana kadar durmamaya söz vermiştim kendime. Kimse bana Bebek sırtlarındaki yokuşların bu kadar dik olduğundan ve iyi antrenmanlı olmayanların bu yokuşlarda asla hayatta kalamayacağından bahsetmemişti. Geçen dört yılın ardından daha alışkın olmam gerekirdi ama bu neredeyse kimsenin başaramadığı bir şeydi.

“Sele kapılıp Boğaz'ın serin sularına karıştın sandım.”

Elimdeki kitapları sağ salim masasının kenarına bırakırken gülümsemeye çalıştım. Beni bu yağmur ve fırtınada kütüphaneye gönderirken ne düşünüyordu acaba? Üstelik sanki beni koruyacakmış gibi, yokuşu tırmanırken bir yandan da mücadele ettiğim şemsiyesini almamda ısrar etmişti.

Odadaki kaloriferin icadından kalma peteğin yanına küçük taburemi çekerek ısınmaya koyuldum. Bir yandan da bir kısmını görebildiğim profilini inceledim. Altay Hoca'nın artık seksenli yaşlarının sonunda olmasının verdiği bir ağırlıkla yaşlı bir zeytin ağacı gibi eğilmiş boynunu yine kitapların arasına gömülmüştü. Burnunun ucuna düşen kalın camlı gözlükleriyle geçen gün yazıcıda sıkışması sebebiyle güç bela çıkartabildiğim Portekizce bir makaleyi okuyordu. Her akşamüstü içtiği yasemin çayını çoktan bitirmiş, ben kütüphaneden dönene kadar masasının sağ tarafında duran okunmuş makaleler dağını biraz daha yükseltmişti.

“Aradığınızı bulabildiniz mi Hocam?”

Sesimle hafifçe irkildiğini kaşlarını çatmasından anladım. Okurken kendini çok çabuk kaptırırdı. Ben onun kadar çabuk kelimelere dalan ve dış dünyayla bağını hızlıca kesebilen birini daha önce görmemiştim.

Gözlüklerinin üzerinden baktı. Yıllarca okumanın ve yazmanın vermiş olduğu yorgunluğun yarattığı derin kırışıklıklar koyu mavi gözlerini çevreliyor, solgun teni ve beyaz saçlarıyla iyice yorgun gözüküyordu. Gülümseyince yüzüne gelen canlılığın yarattığı tezatlık beni şaşırttı.

“Sevgili Manolya, araştırmada asla aradığını bulmak diye bir şey yoktur. Eğer belli bir şey arıyorsan bu senin önyargılı olduğunu gösterir ya da bir beklenti içinde olduğunu.”

Hafifçe öksürdüktan sonra konuşmasına devam etti. “Araştırırken ne aradığını bilmezsen eğer karşına çıkan her şey seni şaşırtabilir ve tarihe ışık tutmada bir işine yarayabilir.”

Hayattaki en büyük şansımın Altay Hoca’ya asistanlık yapmak olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Fotokopi odasıyla kütüphane arasında mekik dokuduğum zamandan arta kalan anlarda Altay Hoca ile konuşabildiğim her bir dakika benim için ayrı bir hazine gibiydi. Genellikle pek fazla konuşmaz, çoğunlukla okur ve not alırdı. Bu yüzden keşke bir kayıt cihazımız olsa ve ben onun ender kurduğu cümleleri kaydedip gelecek nesillere aktarabilsem, diye düşünürdüm.

Düşünceli bir şekilde makaleye bakmayı sürdürdü. “Bu pek ilham vermedi. Yazar açıkça yanlı bir dil kullanmış ki bu da arşivden bulup çıkardığı belgeleri direkt okumamı gerektiriyor.”

Ortalama olarak her makale için aynı şeyleri söylerdi.

“Siz her hâlükarda belgelerin aslını okursunuz,” dedim sesimin tonunu mümkün olduğunca nazik tutmaya çalışarak.

İşte bu da başka bir huyuydu. Bana bir belge üzerine yazılmış ne kadar çalışma varsa günlerce araştırtıp, aralarında seçim yapmadan tamamını getirtip hepsini okuyor; ancak en sonunda belgeyi orijinal dilinde kendisi okuyunca tatmin olup birkaç cümle kaleme alıyordu.

Kütüphaneden getirdiğim kitapların arasına sıkıştırdığım bir kâğıdı çıkardım. “İşte bu yüzden size aslının fotoğrafını da getirdim.”

Artık bu özelliğini bildiğimden, hakkında makale okuduğu, araştırma yaptığı hangi belgeler varsa renkli bir fotoğrafını bulup, çoğu zaman arşivlerde çekip, muhakkak kitapların arasına ekliyordum.

Göz ucuyla kağıda bakıp elindeki makaleyi “okunmuşlar dağı”nın içine attı. Eliyle diğer tarafı işaret etti. Bu kâğıdı ve kitapları okunacaklar arasına eklemem gerektiğini bildiriyordu. Demek ki daha sonra bakacaktı. Odanın içinde her biri insan boyutundaki kâğıt ve kitap dağlarının arasından güçlkle yürüyerek masanın diğer tarafına geçtim. Yase-min çayını pencere önündeki küçük mermere koyduktan

sonra, çünkü odada boş kalan tek santimetrekare orasıydı, masanın kenarında açılan minnacık yere bugün getirdiğim kitapları dizdim.

“Benden yapmamı istediğiniz başka bir şey var mı?”

Başını iki yana salladı. Kafası yeniden aklına gelen düşüncelerle meşgul olmuş olmalıydı ki tek kelime etmedi. Bilgisayarımın ancak sığıdığı masamın başına taburemi çekip oturdum. Anlaşılan benden beklediği tek şey çevirilerimi bitirmemdi. Bilgisayar açılırken camdan dışarı, Boğaz’ın üstünde dönüp durmakta olan kara bulutlara baktım. Aslında sabah oldukça güneşliydi, akşamüstü nasıl bu hâle gelmişti, hâlâ aklım almıyordu. Hava bozmak için sanki benim dışarı çıkmamı beklemişti.

“Yılın bu zamanları her zaman şaşırtıcı olur. Akıp giden zamanın nelere gebe olacağını hiçbir zaman bilemeyiz,” dedi bana bakmadan.

Söylediklerini bir an düşünsem de o an için bir anlam veremedim. Bu yüzden çalışmasını bölmek için cevap da vermedim. Önümdeki kâğıtlara döndüm.

“Geçen gün yaptığın çeviri, makale için işimi gördü,” dediğinde çok şaşırdım. Bu onun standartları için üst seviye bir iltifattı. Çok fazla takdir etmez ancak eşit oranda şikayet de etmezdi.

En büyük görevim onun için İspanyolca çeviriler yapmaktı. Altay Hoca elbette bundan elli yıl öncesinde İspanyolca’yı çoktan iyi seviyede öğrenmişti ve okuduğunu anlamak için bana ihtiyacı yoktu. Ancak zaman zaman işini

kolaylaştırmak için işaretlediği paragrafları Türkçeye ya da İngilizceye çevirmemi istiyordu. Uzun yıllardır ilerlettiğim İspanyolcamı geliştirmem için bir fırsattı.

Az önce makale için kullanacağını söylemesi beni çok heyecanlandırmıştı, çünkü bu ilk kez oluyordu.

“Çevirilerinde gelişimin görülüyor. Arapçan ne durumda?”

Başından beri ısrar ettiği bir konuydu Arapça. Endülüs çalışmalarında onun kadar başarılı bir isme sahip olmak istiyorsam İspanyolca'ya ilaveten Arapça bilmem şarttı. Elbette öğrenmesi çok zor bir dil olduğundan, özellikle de söz konusu Orta Çağ Arapçasıyla yazılmış metinler için öğrenmekse, biraz sürünerek ilerleyebiliyordum.

“Üçüncü kura geçen hafta geçtim Hocam. Herhalde yaz sonuna kadar kuru yarılmış olurum.”

Bu çok iyimser bir tahmindir ama sesli söylemek belki gerçekleşmesine katkı sağlar ümidiyle dile getirmişt看.

Başını salladı. Bunun bir onaylama mı yoksa yavaş ilerlememin memnuniyetsizliğini kabulleniş mi olduğunu merak ettim. Belirsizlik, konuyu değiştirmek için harika bir an yarattı.

“Makalenize eklemek istediğiniz fotoğraflar için müzeye gerekli yazıyı gönderdim. Herhalde cevabı önümüzdeki hafta gelir.”

Derin bir nefes verdi. “Eskiden bu kadar teferruatlı değildi. Her şey dijitale dökülünce daha çok uğraştırdı.” Sakalını sıvazladı. “Daktilomu özlüyorum.”

Elindeki kalemi okuduğu makalenin üzerine bıraktı. Gözlüğünü de indirip gömleğinin üzerinden iplerin ucunda serbestçe sallanmasına izin verdi. Bu bir süre okuma yapmayacak anlamına geliyordu. Hemen ben de kalemimi ve notlarımı bıraktım. Ne söyleyeceğini merak ederek dikkat kesildim.

“Araştırmaya başladığımda senin yaşındaydım.”

Soru sorarcasına baktığımda neredeyse yıl yıl ezberlediğim özgeçmişiyi yarattığı çelişkiyi açıkladı. “Endülüs’ten söz etmiyorum. O sonradan ortaya çıkan bir meraktı. Sorduğum sorular beni Endülüs’e kadar getirdi.”

Göğsü yeni bir öksürük kriziyle sarsılınca açıklaması yarım kaldı. Hemen yerde duran küçük pet şişeden masadaki cam bardağına su doldurup verdim. İki yudum alınca öksürüğü biraz yatıştı.

“Ben araştırma tutkusundan söz ediyordum. Okuduğun, merak ettiğin her şeyi sorgulamak ve araştırmak. Sana daha önce de söylediğim gibi, önemli olan sürekli soru sormaktır, cevap bulmak değil.”

Başımınla onayladım. “Çünkü tarihi her şeyiyle yeniden oluşturup yorum yapamayız. Muhakkak gözden kaçırdığımız noktalar vardır.”

Tebessüm etti. “Aynen öyle. O yüzden sabır ve dikkat gerekir. Şunu unutma ki Manolya, tarih sürekli akan bir zaman dilimidir. Bak, az önce bana bir bardak su verdin ve bu tarih oldu. Akıp giden zamana karıştı.”

Konumuzla ilgisini merak ederek bitirmesini bekledim. “Bu çok önemsiz bir eylem gibi görünebilir ama az önce ben boğuluyor olsaydım ve sen o bardakla benim hayatımı kurtarmış olsaydın, bu tarihe yazılacak kadar önemli bir eylem olabilirdi.”

Başımınla onayladım. Söyledikleri çok mantıklıydı. “Ama verdiğin su benim bugün içtiğim ilk bardak suydü ve uzun vadede kalp sağlığıma büyük katkı sağladı, yani yine de önemliydi.”

Anlamıştım. “Hangi eylemlerin daha önemli ya da daha küçük çaplı olduğuna biz karar veremeyiz. Bize önemsiz gibi görünen şeyler aslında çok büyük etkiye sahip olabilir.”

Parmağını salladı. “Bu yüzden tarihçi olarak bizim görevimiz soru sormak ve yalnızca olasılıkları dile getirmektir.” Arkasına yaslandı. “Öyleyse zamanın içindeki görevimiz nedir?”

Sorusu karşısında kaşlarımı çattım.

“Bir tarihçi neyi yazar? Kendisi de yazdığı zamanın bir parçası değil midir?” diyerek sorusunu yeni sorularla açıkladıktan sonra camdan dışarı bakıp gökyüzünü seyre daldı. Bu kadar çok anlam katmanı barındıran sorularına cevap vermeye cesaret edemedim.

“Zaman nedir? Biz tarihçiler olarak ışık tutmaya çalıştığımız zamandan parçalarla, akmakta olan zamanın neresindeyiz?”

O zaman bu soruları benden çok kendine sorduğunu fark ettim. Rüyardan uyanmış gibi bana döndü. Çekmesine

uzandı, biraz karıştırdıktan sonra eliyle yaklaşmamı işaret etti.

“Bak, bu benim koleksiyonumdan,” dedi yaklaşık yirmi santim uzunluğunda on beş santim genişliğinde bir kâğıt parçasını göstererek. Sonra onu kaldırarak hemen altındaki diğer iki sayfayı da gösterdi. O zaman bunların birbirinin devam sayfası olduğunu anladım.

“1400’lerde hayvan derisine yazılmış bir kitabın sayfalarından.”

Onu ilk kez bu kadar heyecanlı görüyordum. Hiçbir sorumla kesmedim, böylece kendisi anlatmaya devam etti. “Tam tarih yok, çünkü kitabın tamamı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadar iyi durumda olmasını parşömene değil hayvan derisine yazılmış olmasına borçlu.”

Bildiğim kadarıyla o zamanlarda parşömene alternatif ve daha kalıcı bir yöntemdi ama hiç canlısını görmemiştim.

“Bunu çevirmek istersin diye düşündüm,” diyerek bitirdi sözlerini. Hızlıca metne göz attım. Tuhaf şekiller, iç içe geçmiş daireler, irili ufaklı üçgenler vardı, makine parçalarına benziyorlardı. O zamanlar henüz perspektif olmadığından şekiller tek boyutlu çizilmişti ki bu bir şeye benzetmeyi daha da güçleştiriyordu. Metne baktım; iki alfabeyle yazılmıştı. Arapça kısımlardan oldukça çekindim, muhtemelen dili yüzyılı sebebiyle ağırdı. Latin alfabesiyle yazılmış kısım İspanyolcaya benziyordu. İşte bu ilginçti, iki dilde yazılmış bir metin. Bu şekiller neydi, öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

“Ne kadar zamandır sizde?” diye sordum, aslında merak ettiğim yılladır biriktirdiği bu gibi eserlerin tamamıydı.

“Oldukça uzun bir zamandır,” diyerek geçiştirdi sorumu. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi masanın kenarına az önce bıraktığım kitaplarla ilgileniyordu.

O kadar uzun süredir ondaysa kesinlikle okumuştur ve ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden daha dikkatli olup çok güzel bir çeviri yapmalıydım, belki de kullanırdı çevirimi. Daha önce hiç bu kadar eski bir metin vermemişti.

“Müsadenizle fotoğrafını çekeyim,” dedim.

Kitaplardan başını bile kaldırmadan cevap verdi. “Hayır, hayır, bunu götür. Sende kalabilir bitene kadar.”

Sevinçten başım arşa degecekti. Bu, bana ne kadar güvendiğinin göstergesiydi. Belgeyi almak için bir hamle yaptığımda bana döndü. Muhtemelen çok özen göstereceğimi bildiğinden, belgeyi daha önceden yer edinmiş kat yerlerinden hızlıca katladı. Bir anda cebe sığacak bir boya gelmişti bile. Elime bir an önce alıp götürmemi istediği basit bir çöpmüş gibi tutuşturdu. Oysa ben onu dosyamın içinde, tozdan, gün ışığından uzakta saklamayı düşünüyordum.

“Bu kitapları götürebilirsin, işime yaramaz,” dedi az önce getirdiğim kitapları işaret ederek.

“Şu makaleye gelince...”

Sözünü tamamlayamadan başı önüne düştü.

“Hocam?” dedim. Bu kadar kısa sürede uyuyakalmış olamazdı değil mi?

“Hocam! İyi misiniz?” Panik olmuşum. Masanın üzerindeki eline hafifçe dokundum. “Beni duyabiliyor musunuz?”

Hiçbir tepki vermiyordu.

Bundan sonrası oldukça bulanıktı. Koşarak koridora çıkmıştım. Bir yandan da bağıırıyordum. “Yardım edin! Yardım edin!”

Oradan geçenler, komşu odalardaki hocalar, kim varsa bir anda yanımızda bitiverdi. Sağlık ekipleri arandı; hoca hâlâ tepki vermiyordu. Koridorlarda büyük bir koşuşturma ve uğultu hakimdi. Korkuyla olacakları bekliyordum. Altay Hoca’yı sedyeyile götürdüklerinde zamanın nasıl hem bu kadar donuk hem de bu kadar hızlı geçtiğini düşünüyordum.

Kimsenin sorusuna yanıt vermek istemediğim için dışarı çıktım. Yağmur durmuştu, ama yine yağacak gibiydi. O zamana kadar sahilde yürüdüm. Yokuştan inerken anemi aramak için elimi cebime attım ama telefonumu odada bırakmıştım. Elime kalın bir deri gelince irkildim. Hocanın bana az önce verdiği belgenin katlanıp üst üste paket olmuş hâliydi bu.

BÖLÜM 2

18 Mayıs 2018 Cuma

Hastane koridorları içeride çekilen onca acıya ve sıkıntıya inat gözlerimi kamaştırarak kadar aydınlıktı. Dünkü fırtına bulutları dağılmış, yerini mis gibi bahar havasına bırakmıştı. Pırıl pırıl beyaz bir güneş, bulduğu her delikten binaların içine sızmaya çalışıyordu. Bu biraz da olsa moralimi düzeltti.

Akşam eve nasıl gittiğimi bilmiyordum. Evdekilere olanları anlattığımda onlar da benim kadar üzölmüşlerdi. Pek bir şey yiyememiştim ve uyuyamamıştım da. Altay Hoca'nın başı önüne düşmüş o hâli gözlerimin önünden gitmiyordu. Sürekli acaba elimden başka bir şey gelebilir miydi, daha önce rahatsız olduğunu anlayabilir miydim diye kendi kendime soruyordum. Elbette yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sabah erkenden dersim olmamasına rağmen okula gidip herhangi bir haber var mı öğrenmek için birilerini bulmaya çalıştım. Cuma günleri okulda genelde daha az kişi olduğundan tanıdığım bir hoca bulamadım. En sonunda dekanlıktaki sekreterden Altay Hoca'nın durumunun iyi

olduğunu öğrendim. Ne kadar üzüldüğümü anlamış olacak ki hangi hastanede kaldığını da söylemişti.

Hemen yola çıktım. İçeri girerken kapıdan çiçek almayı da ihmal etmedim. Tam odasının önünde kapıyı tıklattıyordum ki yanıma elli yaşlarında bir kadın yanaştı. Altay Hoca'yla benzerliği inanılmazdı.

“Buyrun?” dedi. Beni engellemesi şaşırtmıştı. Bir an yanlış kapıya mı geldim diye düşündüm.

“Ben Altay Hoca'yı ziyarete gelmiştim. Asistanıyım, Manolya.”

Çattığı kaşları birden yumuşadı ve yüzü daha genç bir hal aldı. “Babam çok sevinecek!” dedi çiçeklere bakıp. Profesörün kızını görmek beni çok şaşırtmıştı çünkü özel hayatından hiç söz etmezdi. Kızının neyle uğraştığını, kendisi gibi akademisyen olup olmadığını merak ederdim hep. Öyle bir babanın çocuğu hangi mesleği seçmişti kendine? Kardeşi var mıydı mesela? Ailesiyle ilgili bildiğim tek şey torunlarıydı. İki kız bir erkekti ve hepsi benden büyüktü, geçen yıl çekilmiş bir fotoğrafları odadaki panoda asılı duruyordu. Odada tuttuğu sayılı kişisel eşyalardan biriydi.

“Yalnız onu çok yorma olur mu?” diyerek tembihledi beni.

“Sormamın sakıncası yoksa nesi var acaba?” dedim çekinerek. Eğer çok ciddi bir şeyse duymak istemiyordum. Evet, profesör çok yaşlıydı ama aynı zamanda o kadar hayat dolu ve çalışkandı ki ona kötü ihtimalleri yakıştıramıyordum.

“Zatürresi ilerlemiş.”

Bu noktada ne diyeceğimi bilemediğimden tepkisiz kalmayı seçtim. Onun yaşında biri için zatürre olduk-

ça tehlikeliydi. Bu son zamanda artan öksürüklerini de açıklıyordu.

“Geçmiş olsun, umarım şimdi daha iyidir,” dedim sesimi nötr tutmaya çabalayarak.

Kızı tebessüm etmekle yetindi. Bir an ismini bile bilmediğimi, düzgünce tanışmadığımızı fark ettim ama bunun için artık çok geçti. Önüme geçerek kapıyı açtı.

“Babacığım, ziyaretçin var,” dedi içeriye doğru usulca girerken. Onu rahatsız etmemek için ayak seslerime bile dikkat ederek ilerledim.

Altay Hoca çok bitkin görünüyordu. Burnunda borular vardı, koluna kocaman bir serum bağlıydı. Gözlerini tam açamıyordu. Sanki uykudan yeni uyanmıştı.

“Manolya,” dedi gülümsemeye çalışarak.

Ben de gülümsedim. “Geçmiş olsun Hocam.”

“En çok seni korkuttum değil mi?” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Bütün gece rüyamda dünü yeniden yaşadığımı, o anın gözümün önünden gitmediğini anlatamazdım elbette. O yüzden biraz daha yumuşak bir cevabı tercih ettim.

“Keşke zatürre olduğunuzu bana söyleseydiniz. Size biraz daha yardımcı olmaya çalışırdım,” dedim. Mesela bitki çayı getirirdim, kaloriferlerin ısınıyı yükseltirdim ya da aralık bıraktığımız camı kapatırdım. Muhakkak elimden bir şey gelirdi.

“İnsan seksen altı yaşında olunca bir sürü hastalığı oluyor. Hepsini boş verip işe odaklanmak lazım.”

Güldüm. “Hocam, hâlâ iş diyorsunuz! Siz dinlenin, ben işlerinizi tamamlarım.”

Göğsü yeni bir öksürük kriziyle sarsıldı. “Neyse ki pazartesi geri geleceğim,” dediğinde bunun doğru olmasını umdum.

Pazartesi günü okula gelemedi.

Onun yerine beni yanına çağırttı. Bütün gün derslerime girdikten sonra akşam hafta sonu tamamladığım işleri düşünerek hastaneye gittim. Finaller yaklaşmıştı, o yüzden çoğunlukla kendi derslerimi tekrar etmeye odaklanmıştım. Altay Hoca'nın ancak acil işlerini yapabiliştim, yeni dosyalara yer açmak için eskileri toparlamak bunların başında geliyordu.

“Seni buraya kadar yorduğum için kusura bakma,” diyerek başladı sözlerine. *Biraz daha mı soluk görünüyordu bugün?*

“Doktorlar beni bırakmıyor bir türlü. Burada kaldım.”

Başımı salladım. “İyileşene kadar kalmanız en iyisi. Sizin için ne yapabilirim? Kitap getireyim mi?”

Koltuğun üzerine bakınca ben de başımı o yöne çevirdim. Çoktan bir dağ yapmıştı bile. Evindeki kütüphanesini merak etmekten kendimi alamadım.

“Senden başka bir şey isteyeceğim.”

Şimdiye kadar duyduğum en ciddi ses tonuyla konuşmayı sürdürdü. “Biliyorsun ki temmuzda sempozyuma gidecektim Granada'ya. Doktorlar seyahat edemeyeceğimi söylüyor. Etsem bile oranın sıcak ve kuru havası beni daha kötü edecek.”

Bu habere o kadar üzülmişim ki, onun hayal kırıklığını tahmin bile edemiyordum. Endülüs Müslümanlarının mahkeme kayıtlarını yorumladığı yeni makalesini sunmayı dört gözle bekliyordu. Son bir yılını buna adamıştı, büyük

bir titizlikle çeviriler yapmış, pek çok kayıtle kıyaslayarak incelemişti konuyu. Üzerinde nasıl uğraştığını ben biliyordum. Elbette makalesini benimle paylaşmamıştı ama benden bulup getirmemi istediği kaynaklardan az çok anlamaya çalışmıştım.

“İsterseniz ben metni onlara göndereyim; katılamayacağınızı da bildirir, gerekli iptalleri yaparım.”

En azından sempozyum kitabına girerdi makalesi. Orada herkesin nasıl bir heyecanla Altay Hoca'yı beklediğini de biliyordum. Ondan açılış konuşmasını yapmasını da istemişlerdi.

“Makaleyi senin sunmanı istiyorum.”

Doğru mu anladım diye cümleyi zihnimde iki kez tarttım. Şaşkınlıkla ağızımın açık kalmasının kaba bir hareket olduğunu bildiğimden kendimi kontrol etmeye çalıştım. Ardından itiraz etmek için hazırlandım.

“Kendini boşuna yorma. Bunu yapabileceğini biliyorum. Doktora öğrencim yok, ayrıca olsa bile yine de senin gitmeni isteyebilirdim. Diksiyonun güzel.”

Altay Hoca'nın, üzerine bu kadar titizlendiği makalesini Granada'ya gidip ben mi okuyacaktım yani? Tarih bölümünde okuyan sıradan bir son sınıf öğrencisi.

“Makalenin sempozyum için kısaltılmış versiyonu bilgisayarım da kayıtlı. Yalnızca görselleri hazırlaman gerekiyor. Zaten sana soru da sormazlar. Sadece metni okursun.”

Aslında yapabiliyordum. Böyle söyleyince dünyanın en basit işiymiş gibi göründü gözüme.

“Granada’ya daha önce gittin mi?”

Başımı iki yana salladım. Hâlâ konuşmıyordum. Ardı ardına açıklamaları beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Orayı da görmüş olursun, madem Endülüs çalışmalarında ilerlemek istiyorsun. Sempozyum üç gün sürecek. Diğer makalelerin de ilgini çekebileceğini düşünüyorum.”

Emrivaki bu olsa gerek, diye düşündüm.

“Vizen var mı?”

Alnımı kırıştırdım. “Şey evet, sanırım. Bakmam lazım. Sömestir tatilinde Atina’ya gitmiştim, hâlâ geçerli mi bilmiyorum.”

Bulabildiğim her fırsatta, önceden aldığım ekonomik biletlerle yurtdışına gitmeye çalışırdım. Ailem beni bu konuda hep cesaretlendirir, dünyayı daha çok keşfetmemi isterlerdi. Ben doğmadan önce beraber gittikleri pek çok ülkeyi hâlâ anlatırlardı. Altay Hoca’nın bu teklifine kuşkusuz en çok onlar sevinecekti.

“Oradan bir dostumla görüşüp sana etrafı gezdirmelerini sağlayacağım.”

Bir öksürük kriziyle sözü kesildi. Hemen baş ucundaki su dolu bardağı uzattım. İçtikten sonra biraz daha iyi göründü. Bir süre gücünü toparlamak için dinlendi. Ben de onu daha fazla rahatsız etmemek için kibarca vedalaştım. Ben odadan çıkarken zayıf bir gülümsemeyle baktı.

“Emin ol bu bir hafta sana gelecek için,” durup doğru kelimeyi bulmak ister gibi düşündü, “ilham verecek.”

Hiç şüphem yoktu.

BÖLÜM 3

25 Temmuz 2018 Çarşamba

Bacaklarım titriyordu.

Sandalyemden kürsüye gidene kadar, hastane odasındaki güne geri dönüp Altay Hoca'ya bir şekilde hayır demiş olmayı diledim. Kabul ederken ne düşünüyordum ki? Geldiğimde işin ciddiyetini anlamıştım. Burada makale sunan akademisyenlerin yarı yaşında bile değildim. Değil ki sunum yapmak, sempozyuma katılan dinleyiciler arasında bile benim yaşında birinin olduğunu düşünmüyordum.

Omuzlarımın attığım her bir adımda bu yükü daha da ağırlaştığını hissediyordum. Mayıs'tan haziran ortasına kadar vaktim finallerime çalışıp sınavlara girmekle geçmişti. Makaleyi defalarca okuyup çalışmaya anca o zamandan sonra sıra gelmişti. Evde annem ve babam bir çok kez dinlemişti, bilgisayardan fotoğraflarla beraber de prova yapmıştım. Sunum İngilizce olacağı için kelime telaffuzlarıma ayrı bir özen göstererek çalışmıştım. Altay Hoca'yı utandırmamak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Yine de bir sınırim vardı, şu an bulunduğum ortam